

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.781 van 3 november 1998
in de zaak A. 80.804/X-8467.**

In zake : Régine de LIEDEKERKE DE PAILHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Régine de LIEDEKERKE DE PAILHE op 23 oktober 1998 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

1. het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening van 18 september 1998 houdende verwerping van haar beroep tegen het besluit van 22 september 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wezembeek-Oppem waarbij haar de vergunning werd geweigerd voor het verkavelen van gronden gelegen aan het Fuji-domein te Wezembeek-Oppem, kadastraal bekend Sectie D, nrs. 350b en 344w;
2. het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse voor de gemeente Wezembeek-Oppem, "waarbij de eigendom van verzoekster opnieuw wordt bestemd tot parkgebied";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DENYS, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. BARRA, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997, in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat bij wijze van exceptie de verwerende partij de toepasselijkheid van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid betwist en opwerpt dat aan de eerste voorwaarde van voornoemde wetsbepalingen niet is voldaan;

Overwegende dat, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de ernstige stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van verdediging van de verwerende partijen en eventueel tussenkomende partijen tot een strikt minimum zijn herleid, de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, d.w.z. op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn;

Overwegende dat, om te voldoen aan die voorwaarde, de verzoekende partij duidelijke feiten en gegevens moet aanbrengen die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden, m.a.w. dat, ingeval de vordering tot schorsing wordt onderzocht met inachtneming van de gewone regels van de schorsingsprocedure, zij onmiskenbaar te laat zou komen, omdat het aangevoerde nadeel dat voor de verzoekende partij uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou voortvloeien en dat ernstig wordt genoemd, zich zou voltrokken hebben en niet meer, of alleszins heel moeilijk nog hersteld zou kunnen worden, met name zo moeilijk als in het geval de tenuitvoerlegging niet wordt geschorst;

Overwegende dat in het verzoekschrift tot schorsing onder de hoofding "II. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel en uiterst dringende noodzakelijkheid : procesangst wegens rechtsonzekerheid en willekeur",

volgende passages met betrekking tot de verantwoording van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering kunnen worden teruggevonden :

"Toen de bestemming van de gronden in 1977 in het definitieve gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse zonder enige reden werd gewijzigd van woonpark- in parkgebied, heeft de echtgenoot van verzoekster onmiddellijk in rechte gereageerd, en voor de Raad van State in 1985 ook de vernietiging van de bestemming houdende bouwverbod verkregen.

Nu bijna 21 jaar later blijkt dit bouwverbod echter nog steeds te bestaan, en dit luidens de bewoordingen gehanteerd door het bestreden besluit zelfs in de meest absolute vorm, alhoewel de zogenaamde aantasting van de open ruimte totaal buiten verhouding en gewis bestemmings-ongevoelig is, en alhoewel het hoofdbestuur in zijn brief van 9 september 1980 had vastgesteld dat de gehele omgeving reeds bebouwd was.

(...)

De Raad van State heeft in 1985 de bestemming van de bewuste gronden tot parkgebied vernietigd, erop wijzend dat in het dossier geen redenen voorhanden bleken te zijn om de bestemming in het ontwerp-gewestplan als woonparkgebied te wijzigen.

Gedurende bijna dertien jaar is de grond van verzoekster sedertdien statuut- en bestemmingsloos gebleven.

Door de wijze waarop de Vlaamse regering nu na meer dan dertien jaar de onwettigheid zagezegd rechtstreekt, wordt verzoekster nu zelfs het verworven recht ontzegd dat zij putte uit de bestemming van haar perceel als woonpark volgens het oorspronkelijk ontwerp-gewestplan.

De oorspronkelijke onwettigheid in de vaststellingswijze van het Gewestplan bestond er immers in dat deze woonparkbestemming bij de definitieve vaststelling van het gewestplan op onwettige wijze werd gewijzigd van woonpark naar parkgebied.

(...)

Verzoekster, die binnenkort reeds 60 jaar is, wil na tientallen jaren van tergende onzekerheid en willekeur eindelijk krijgen wat haar minimaal toekomt, en zelfs overgaan tot het oprichten en afbetalen van de gevraagde woning.

Enkel een krachtadig schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid c.q. onmiddellijke vernietiging kan nu nog tijdig voor het langverwachte rechtsherstel zorgen, en tegenpartij eindelijk doen inzien dat aan verzoekster grote morele schade wordt berokkend door het ontorechte absolute bouwverbod. Slechts een dringend rechtsherstel door de Raad van State kan het geloof in de rechtsstaat herstellen en

de indruk wegnemen dat verzoekster een tweederangs-burger is.

Zowel het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als de uiterst dringende noodzakelijkheid vloeien dus voort uit het feit dat verzoekster na meer dan 20 jaar het recht heeft om krachtdadig een einde gesteld te zien aan de wijze waarop zij door de overheid op onwettige wijze wordt bejegend.

(...)

Ten tweede zou het feit dat de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten, zonder dat deze via een krachtdadig optreden van Uw Raad bij hoogdringendheid zouden worden geschorst, voor verzoekster het nadeel meebrengen dat zij haar geloof in een effectieve rechtsbescherming tegen het overheidsoptreden als een van de peilers van een gezonde rechtsstaat zal verliezen. In dit geval zal verzoekster immers moeten inzien dat zij is overgeleverd aan een willekeurig overheidsoptreden waardoor een volledig onwettig bouwverbod wordt gehandhaafd, zonder dat de Rechtelijke Macht in staat is om deze overheidswillekeur ook maar op enige wijze te stoppen";

Overwegende dat verzoekende partij in wezen de procedure van de dringende noodzakelijkheid aanwendt om "dringend rechtsherstel" te verkrijgen, en dit omdat de procedure om de betrokken grond te kunnen bebouwen reeds zo lang aansleept en haar geloof in de rechtsstaat alleen op deze wijze kan worden hersteld; dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderingsprocedure is die enkel toelaatbaar is wanneer aan de hiervoor uiteengezette strikte voorwaarden is voldaan; dat zij niet kan worden aangewend, enkel en alleen om sneller dan met toepassing van de gewone schorsingsprocedure, een uitspraak over de vordering te verkrijgen; dat de door verzoekster aangevoerde argumenten de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering in de zin zoals bedoeld door artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet verantwoorden;

Overwegende dat aan de eerste door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde niet is voldaan;

dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november 1900 achtennegentig, om 15.30 uur door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. BOVIN.